

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **CZECH POINT 101 s.r.o.,** se sídlem Pompova 299/35, Brno, zastoupený JUDr. Danielem Burgetem, advokátem se sídlem Bartošova 1830/3, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví,** se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti:** Česká republika – Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, zastoupené JUDr. Miroslavem Bartoněm, advokátem se sídlem Záhřebská 577/33, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. 8 A 118/2013 - 144,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. 8 A 118/2013 - 144, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „Ministerstvo vnitra“) podala u žalovaného (dále jen „stěžovatel“) dne 14. 3. 2012 návrh na prohlášení neplatnosti slovní ochranné známky č. 289394 ve znění „CZECH POINT“, jejímž vlastníkem je žalobce.

[2] Rozhodnutím stěžovatele ze dne 7. 11. 2012, č. j. O-436239/D17523/2012/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla s účinky *ex tunc* předmětná ochranná známka prohlášena za neplatnou, a to ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí podle § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), v relevantním znění (dále jen „zákon o ochranných

známkách“), a ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách.

[3] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, který předseda stěžovatele rozhodnutím ze dne 27. 5. 2013, č. j. O-436239/D79787/2012/ÚPV, zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
[4] Proti rozhodnutí předsedy stěžovatele podal žalobce dne 16. 7. 2013 žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který o ní rozhodl rozsudkem ze dne 23. 6. 2016, č. j. 8 A 118/2013 - 144, tak, že rozhodnutí předsedy stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Městský soud v napadeném rozsudku nejprve konstatoval, že předmětná slovní ochranná známka ve vlastnictví žalobce byla do rejstříku ochranných známek zapsána dne 16. 4. 2007 s právem přednosti ode dne 5. 4. 2006, a to pro služby zařazené do třídy 35, 36 a 42 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. 6. 1957 (dále jen „Niceská dohoda“). Dále uvedl, že žalobce podal dne 3. 5. 2011 návrh na prohlášení neplatnosti kombinované ochranné známky ve vlastnictví Ministerstva vnitra č. 292151 ve znění „CZECHPOINT“

, která byla do rejstříku ochranných známek zapsána dne 22. 8. 2007 s právem přednosti ode dne 26. 3. 2007, a to pro výrobky a služby zařazené do třídy 9, 16, 35, 37, 38, 41 a 42 Niceské dohody. Konečně městský soud poznamenal, že Česká republika - Ministerstvo vnitra je vlastníkem kombinované barevné ochranné známky Evropské unie č. 6793822 ve znění „CZECHPOINT“

, která byla do rejstříku ochranných známek EUIPO zapsána dne 8. 9. 2011 s právem přednosti ode dne 7. 5. 2008, a to pro výrobky a služby zařazené do třídy 9, 16, 35, 38, 41, 42 a 45 Niceské dohody.

[6] Dále městský soud do napadeného rozsudku zkopíroval části rozhodnutí předsedy stěžovatele obsahující výčet podkladů, které Ministerstvo vnitra předložilo s návrhem na prohlášení ochranné známky ve vlastnictví žalobce za neplatnou, výčet podkladů, které předložil žalobce ke svému vyjádření k návrhu na prohlášení ochranné známky v jeho vlastnictví za neplatnou, a výčet podkladů, které předložil žalobce k rozkladu a doplňujícímu podání k rozkladu, a to včetně komentářů předsedy stěžovatele k jednotlivým uvedeným podkladům, jak je předseda stěžovatele učinil v rozhodnutí o rozkladu. Poté městský soud zrekapituloval průběh správního řízení a žalobní námitky, na což navázal informací, že dne 23. 6. 2016 se ve věci konalo u městského soudu jednání, na kterém byli vyslechnuti dva svědci Ing. J. P. a Mgr. D. K., a následuje přepis jejich svědeckých výpovědí. V části rozsudku věnující se přezkumu napadených rozhodnutí městský soud citoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, publ. pod č. 3073/2014 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, publ. pod č. 1665/2008 Sb. NSS. Na podkladě uvedené judikatury dospěl městský soud k závěru, že napadené rozhodnutí předsedy stěžovatele je *„nepřezkoumatelné v podstatě pro nedostatek důvodů“*, neboť většinu

závěrů stěžovatele je nutno hodnotit jako spekulace. K tomu, aby bylo možné konstatovat, že přihláška napadené slovní ochranné známky nebyla žalobcem podána v dobré víře, bylo nutno doložit, že před datem podání přihlášky bylo stejné označení užíváno obecně způsobem, který byl přístupný široké veřejnosti, což se podle městského soudu prokázat nepodařilo. Ve správním spise nejsou dostatečné doklady o tom, že termín CZECHPOINT byl používán způsobem, jež by mohl vést k závěru o nedostatku dobré víry žalobce, tj. že byl znám široké veřejnosti. Správní spis označil městský soud za značně nepřehledný. Provedeným dokazováním bylo podle městského soudu potvrzeno, že název CZECHPOINT byl používán v rámci projektu eStat, který nebyl v rozhodné době plánovaným a avizovaným projektem státní správy, ale v podstatě projektem několika soukromých subjektů a nikdo nevěděl, že se v průběhu několika měsíců, resp. let stane projektem veřejné správy. Nebyl shromážděn dostatek podkladů o tom, že projekt eStat by byl v okamžiku podání přihlášky napadené slovní ochranné známky veřejně publikován jako projekt Ministerstva vnitra, které podalo návrh na prohlášení neplatnosti předmětné ochranné známky. Projekt eStat vstoupil v život až na základě výsledku voleb v červnu 2006. Z uvedeného důvodu nelze dovodit, že žalobce již v průběhu roku 2005 a nejpozději 5. 4. 2006 mohl vědět, že CZECHPOINT bude používán pro označování kontaktních míst veřejné správy. Žalobci je dáváno k tíži, že měl vědět, jak celý projekt eStat dopadne. Z výslechu svědků podle městského soudu plyne, že elektronizace veřejné správy byla připravována Ministerstvem informatiky již v rozhodné době za vlády ČSSD, nicméně název CZECHPOINT byl pouze v materiálech konkurenční ODS, která měla možnost svůj projekt prosadit po vítězství ve volbách v červnu 2006. Za spekulativní označil městský soud závěry předsedy stěžovatele, že žalobce si nepřihlásil ochrannou známku ve znění celé své obchodní firmy CZECH POINT 101, neboť je běžné, že obchodní společnosti si registrují jako obchodní známku slova jen částečně souladná s jejich obchodní firmou a neprokazuje to nic o jejich nedobré víře. Spekulativní jsou dle městského soudu rovněž závěry, že žalobce jednal úmyslně, neboť se (a to až) v roce 2008 obrátil na Ministerstvo vnitra s finančními nároky.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobce a osoby zúčastněné na řízení

[7] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel namítl, že názor městského soudu na dokazování provedené stěžovatelem je nesprávný, městský soud provedl nedostatečné dokazování a provedené důkazy nesprávně hodnotil. Napadený rozsudek je podle stěžovatele nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť u většiny závěrů městského soudu se jedná o spekulace.

[9] Stěžovatel podle svého názoru dospěl k přezkoumatelným a správným závěrům, neboť celkový sled událostí posouzený v časových a věcných souvislostech nasvědčuje tomu, že ochranná známka nebyla žalobcem přihlášena v dobré víře. Označení CZECH POINT jako označení kontaktních míst veřejné zprávy bylo v rámci projektu eStat široce mediálně prezentováno již v době před podáním přihlášky napadené ochranné známky žalobce, přičemž žalobce vzhledem ke své podnikatelské činnosti o uvedené skutečnosti věděl. Vypuštění prvku „101“ z přihlašované ochranné známky nemělo logické opodstatnění. Teprve rok poté, kdy byla napadená ochranná známka dne 16. 4. 2007

zapsána, byl realizován projekt CZECH POINT, byl spuštěn jeho ostrý provoz a došlo k jeho uzákonění novelou č. 130/2008 Sb., vyzval žalobce Ministerstvo vnitra ke zdržení se užívání označení CZECH POINT a požadoval finanční vyrovnání. Podle stěžovatele žalobce vyčkával, až hodnota případné známkové transakce vzroste. Stěžovatel dospěl k závěru, že napadená ochranná známka byla zamýšlena jako spekulativní, neměla sloužit vlastnímu užívání, ale k dosažení zisku ze známkové transakce.

[10] Stěžovatel dále namítl nesprávné právní posouzení dobré víry žalobce ze strany městského soudu. Stěžovatel podle svého názoru zhodnotil všechny důkazy zvlášť a ve vzájemné souvislosti a vážil všechny relevantní okolnosti. Vycházel z medializace projektu Efektivní stát (eStat), v rámci něhož bylo označení CZECH POINT před podáním přihlášky žalobce užíváno a prezentováno (viz monitoring tisku z období března až prosince 2005), z obchodního zaměření žalobce blízkého činnosti kontaktních míst veřejné správy, okolnosti, že žalobce si přihlásil ochrannou známku neodpovídající celému znění jeho obchodní firmy a domény, a uplatnění výzvy ke zdržení se užívání a požadavku finančního vyrovnání až po spuštění ostrého provozu a uzákonění termínu CZECH POINT v zákoně. Na případnou zlou víru se usuzuje k datu přihlášky ochranné známky, nicméně okolnosti, které nastaly poté, mohou představovat završení nečestného úmyslu přihlašovatele a svědčit o jeho zlé víře. Tak tomu bylo v daném případě.

[11] Podle stěžovatele z napadeného rozsudku není patrné, na základě jakých důkazů městský soud dospěl k závěru, že v rozhodné době nebyl projekt eStat projektem státní správy, ale několika soukromých subjektů a nikdo nevěděl, že se stane projektem veřejné správy. Námitka, že se nejednalo o plánovaný a avizovaný projekt, nebyla předmětem žaloby. Žalobce ji vznesl až u jednání soudu, což spojil s návrhem výslechu svědků (který městský soud řádně nezhodnotil). O návrhu žalobce na výslech svědků se stěžovatel dozvěděl až u jednání dne 23. 6. 2016. Že se u eStat od počátku jednalo o projekt pro veřejnou správu, vyplývá dle stěžovatele z jeho samotného účelu a předmětu, bez ohledu na to, že vznikl pod záštitou občanského sdružení. Byl mediálně prezentován jako projekt, na jehož základě budoucí vláda vytvoří systém kontaktních míst veřejné správy CZECH POINT. Takto byl propagován i tehdejším místopředsedou Poslanecké sněmovny, stínovým ministrem vnitra a jeho spolutvůrcem Ivanem Langerem. Projekt byl prezentován na národní konferenci v senátu s názvem Efektivní stát - partner samosprávy a byl zkušebně testován v Kladně. Stěžovatel nepopírá, že projekt *„vzešel z projektu nezávislé iniciativy odborníků a politiků a že oficiálním projektem Ministerstva vnitra se stal až po volbách v červnu 2006“*. Podstatné však je, že veřejnost včetně žalobce měla řadu možností, jak se s projektem a označením CZECH POINT seznámit již před datem přihlášky ochranné známky žalobce. Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že nebyl shromážděn dostatek podkladů o tom, zda byl projekt eStat oficiálním projektem Ministerstva vnitra a byl takto veřejně publikován. Ani otázka povědomí o tom, zda bude projekt CZECH POINT realizován, nebyla předmětem žaloby a správního řízení. Žalobce neunesl břemeno tvrzení ve správním řízení, přičemž ani z výslechů svědků nelze určit, že žalobce nemohl vědět, že CZECH POINT bude užíván pro označování kontaktních míst veřejné správy. Okolnost, že Ministerstvo informatiky v rozhodné době připravovalo jiný projekt elektronizace veřejné správy, není pro posouzení existence dobré víry žalobce relevantní. Podstatné je, že projekt eStat, v jehož rámci byl termín CZECH POINT užíván, *„byl prezentován tak, že jeho uskutečnění, do jisté míry závisející na pravděpodobném budoucím politickém uspořádání po volbách v roce 2006, je reálné, a žalobce tak mohl s touto*

okolností počítat“. Projekt CZECH POINT byl v roce 2005 mediálně prezentován (viz monitoring tisku - eStat.cz v médiích v roce 2005 a internetové spoty založené ve spise) a bylo ověřeno, že ohledně loga byla v roce 2005 vyhlášena veřejná soutěž. S ohledem na medializaci projektu a na podnikatelskou činnost žalobce, který je kvalifikovanou veřejností, vzal stěžovatel za prokázané, že žalobce o projektu věděl. Skutečnost, že nebylo jisté, zda v budoucnu dojde k realizaci projektu (připravovaného pro budoucí vládu), není pro posouzení absence dobré víry žalobce relevantní, neboť nevylučuje závěr, že si žalobce ochrannou známku spekulativně přihlásil pro případ realizace projektu. Z podkladů je zřejmé, že v době podání přihlášky byl projekt CZECH POINT *„ve fázi vyšší rozpracovanosti a že se o jeho uskutečnění vážně uvažuje*“. Načasování žalobcových kroků svědčí o úmyslu žalobce těžit z předmětného označení.

[12] Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem městského soudu, který označil za spekulativní závěr stěžovatele o tom, že žalobce si přihlásil ochrannou známku CZECH POINT ve znění shodném s označením projektu Ministerstva vnitra. Žalobce chtěl podle svých slov zabránit údajnému zveřejňování nepravdivých informací o společnosti CZECH POINT 101, přičemž si stěžoval společnosti Google na porušování svých práv k ochranné známce CZECHPOINT 101. Žalobce se v přihlášce nesnažil využít výhod spojených s jeho obchodní firmou a uvedeným označením, což ve spojení s dalšími okolnostmi svědčí o jeho záměru přihlásit si ochrannou známku ve znění označení užívaného Ministerstvem vnitra.

[13] Rovněž je nesprávný názor městského soudu o spekulativnosti závěru stěžovatele, že se jednalo o úmyslné jednání při podání přihlášky ochranné známky, pokud se žalobce na Ministerstvo vnitra obrátil s určitými finančními nároky až v roce 2008. Podle stěžovatele se žalobce na Ministerstvo vnitra se svými požadavky obrátil až v době ostrého provozu kontaktních míst CZECH POINT, mediální kampaně a uzákonění, a proto lze pochybovat, že žalobce do té doby o užívání předmětného označení nevěděl. Zohlednění všech okolností daného případu ve svém celku svědčí pro závěr o nedostatku dobré víry žalobce při podání napadené ochranné známky.

[14] Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalobce se ztotožnil s názorem městského soudu ohledně nepodloženosti a spekulativnosti závěrů stěžovatele. Napadené rozhodnutí je *„vykonstruované*“ a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel po celou dobu vedl řízení a hodnotil důkazy zcela jednostranně a zneužil správního uvážení výlučně ve prospěch Ministerstva vnitra. Stěžovatel vůbec nepřihlédl ke skutkově po celou dobu konzistentní obraně žalobce, opírající se o jasná a doložená fakta. Stěžovatel napomáhal jinému státnímu subjektu, aby byl úspěšný v účelově vedeném řízení. Argument o široké mediální prezentaci označení CZECH POINT v rámci projektu eStat v době podání napadené přihlášky, který navíc v té době nebyl státním projektem, ale aktivitou několika mimovládních, resp. lobbistických skupin, je zcela nepodložený. Předmětné označení nebylo v době podání přihlášky tehdejší vládou vůbec používáno, natož aby bylo známo široké veřejnosti, což vyplynulo také ze svědeckých výpovědí. Nadto nikdo nemohl v rozhodné době (jaro 2006) vědět, že ODS vyhraje v létě 2006 volby a Ivan Langer podporující sdružení eStat bude ministrem vnitra a projekt CZECH POINT uvede v život.

Stěžovatel účelově dělá z jednatele a jediného vlastníka žalobce pana B. „*S., která měla sledovat patrně s tlumočníkem soukromé akce lobbistů z eStatu a navíc předvídat výsledek voleb následujícího roku*“. I kdyby žalobce o uvedeném věděl, právo přihlášky mu přesto svědčilo s ohledem na prokazatelné starší používání nezapsaného označení. Svědci byli avizováni městskému soudu přípisem zaslaným nejméně rok před jejich výslechem, přičemž žalobce uvedl, kdy a jak se o jejich existenci dozvěděl. Používání označení CZECH POINT je historicky starší a nemá nic společného s kontaktními místy veřejné správy. Žalobce byl založen za účelem vyvíjení podnikatelské činnosti, v níž po celou dobu až dosud úspěšně kontinuálně pokračuje. Napadenou ochrannou známku registroval rok po svém vzniku, nicméně označení CZECH POINT užíval již mnohem dříve. Je nutné vzít v potaz užívání předmětného označení jeho předchůdcem, panem S., už cca od roku 2003, v *de facto* totožném oboru, v jakém podniká žalobce. Právo užívat předmětné označení žalobce od pana S. koupil na základě smlouvy, která byla stěžovateli doložena. Mezi klienty žalobce bylo běžně užíváno jen označení CZECH POINT bez dodatku 101. Žalobce opakovaně vysvětlil, proč neregistroval ochrannou známku včetně dodatku, který by stejně neměl rozlišovací schopnost, neboť dominantním prvkem označení je právě CZECH POINT. Rovněž finanční požadavky žalobce byly dostatečně vysvětleny a vyplývaly z opakovaných žádostí právního zástupce Ministerstva vnitra o specifikaci narovnání. První přípis ve věci adresovaný Ministerstvu vnitra a zápůrčí žaloba podaná žalobcem po úspěšném námitkovém řízení před OHIM svědčí o tom, že majetkový prospěch mezi motivy žalobce nefiguroval. Žalobce trvá na tom, že ochrannou známku si zaregistroval oprávněně, opodstatněně a v dobré víře. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[16] Ministerstvo vnitra se ztotožnilo s kasační stížností. Uvedlo, že městský soud překročil rozsah přezkumu vymezeného žalobcem. Závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí předsedy stěžovatele je v rozporu s dalším odůvodněním napadeného rozsudku, přičemž je dovozen až z důkazů provedených městským soudem. Městský soud je limitován zásadou dispozitivní a koncentrační, ačkoliv přezkum probíhá v plné jurisdikci. Žalobce v žalobě ani později nenavrhl svědky vyslechnuté městským soudem, a zejména neuvedl skutečnosti, které mají být svědeckými výpověďmi prokázány. Došlo k porušení zásady rovnosti a byly omezeny možnosti obrany stěžovatele. Dobrá či zlá víra je psychickým stavem, který sám o sobě nemůže být předmětem dokazování; u jeho hodnocení se vždy jedná o rozumovou úvahu, tedy o spekulaci. Podle Ministerstva vnitra tak městský soud jako hlavní důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatele uvádí to, co bylo a je jedinou možností stěžovatele, jak věc posoudit. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť z něj neplyne, proč je postup stěžovatele při hodnocení důkazů nepřezkoumatelný. Městský soud nebral v úvahu provedené důkazy a skutková zjištění stěžovatele a nijak se s nimi nevypořádal; vyšel pouze ze skutečností uvedených svědky. Městský soud porušil zásadu volného hodnocení důkazů. Ze současné judikatury plyne objektivní princip posuzování nedostatku dobré víry, dle kterého postačí, že přihlašovatel o užívání označení při vynaložení obvyklé míry opatrnosti a s ohledem na všechny okolnosti měl vědět. Podle Ministerstva vnitra bylo prokázáno, že označení CZECH POINT bylo před podáním přihlášky žalobce užíváno, v odborných kruzích diskutováno a široce prezentováno ve veřejných médiích jako budoucí označení kontaktních míst veřejné správy. Městský soud zasáhl do práva stěžovatele a Ministerstva vnitra na

spravedlivý proces. Ministerstvo vnitra navrhlo, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a za stěžovatele jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, jež je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval k námitce stěžovatele a rovněž z úřední povinnosti nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[21] Podle § 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s., není-li dále stanoveno jinak, soud v odůvodnění rozsudku uvede, čeho se žalobce (navrhovatel) domáhal a z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný (jiný účastník řízení), stručně a jasně vyloží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce; není přípustné ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků a provedené důkazy. Soud dbá o to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé. Odůvodnění uvedené v písemném vyhotovení rozsudku musí být v souladu s vyhlášeným odůvodněním.

[22] Z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz), který citoval městský soud, plyne, že „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“. Z nálezu však lze rovněž dovodit, že odůvodnění soudního rozhodnutí musí podávat zřetelnou informaci, z jakých důvodů soud vydal pro účastníky řízení příznivé či nepříznivé rozhodnutí. Zruší-li tedy soud rozhodnutí správního orgánu, musí dostatečným způsobem vyložit, osvětlit a zdůvodnit svůj právní názor, kterým je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[23] Dále je třeba poznamenat, jak plyne již z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, že „[p]*okud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného*

hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s." V rozsudku ze dne 30. 1. 2014, č. j. 2 As 73/2013 - 30, zdejší soud konstatoval, že „*má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Soud se tedy v odůvodnění svého rozsudku musí plně věcně vypořádat se všemi žalobními námitkami, ledaže by to bylo vzhledem k výsledku řízení nadbytečné (v tomto směru viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).*"

[24] Na základě výše uvedeného lze shrnout, že soud je mimo jiné povinen v odůvodnění rozsudku uvést, které skutečnosti (skutková zjištění) byly dokazováním nebo jiným zákonem stanoveným způsobem podle jeho názoru prokázány a které nikoliv, popřípadě též, které z nich jsou pro rozhodnutí věci nerozhodné. Soud rovněž musí v odůvodnění rozsudku konkrétně uvést, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a proč neprovedl další účastníky navrhované důkazy. U každého skutkového zjištění pak musí soud také jednoznačně uvést, jak k tomuto skutkovému zjištění dospěl, tedy z jakých důkazů jeho skutkový závěr vyplývá a jak tyto důkazy hodnotil. Odůvodnění rozsudku přitom musí odpovídat konkrétním okolnostem každé věci, zejména rozsahu dokazování, složitosti zjišťování skutkového stavu věci, množství návrhů účastníků na provedení důkazů apod. Uvedeným povinnostem městský soud v projednávané věci nedostál.

[25] Ve vztahu k nyní projednávané věci je podstatné, že stěžovatel prohlásil slovní ochrannou známku ve vlastnictví žalobce za neplatnou s účinky *ex tunc* ze dvou důvodů. Prvním důvodem (výrok I. rozhodnutí stěžovatele) byla tzv. absolutní překážka zápisné způsobilosti spočívající ve zjištění zjevné absence dobré víry přihlašovatele - žalobce [§ 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách]. Z uvedeného důvodu stěžovatel může (resp. zjistí-li takovou okolnost, pak musí) prohlásit ochrannou známku za neplatnou nejen na návrh třetí osoby, ale také z vlastního podnětu. Druhý důvod (výrok II. rozhodnutí stěžovatele) byl relativní a spočíval ve zjištění absence dobré víry na straně žalobce, ke které však stěžovatel prohlásí ochrannou známku za neplatnou výhradně na základě námitek dotčené osoby [§ 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách; k rozlišení obou důvodů srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015, č. j. 6 As 195/2014 - 28, bod 25: „*Zákon o ochranných známkách s kategorií dobré víry pracuje na několika místech. Nedostatek dobré víry při podání přihlášky ochranné známky představuje jak absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti podle § 4 písm. m) citovaného zákona, kdy žalovaný sám zjišťuje zlou víru na straně přihlašovatele (zlá víra však musí být zjevná), tak důvod relativní na základě námitek dotčené osoby podle § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona.*"]. Městský soud při posouzení správnosti napadených rozhodnutí vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, publ. pod č. 3073/2014 Sb. NSS, a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, publ. pod č.

1665/2008 Sb. NSS. Uvedená rozhodnutí se však nevztahují k prvnímu důvodu prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, přičemž ve vztahu k absolutní překážce zápisné způsobilosti z nich nelze bez dalšího vycházet (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 2 As 73/2013 - 30). K posouzení zjevnosti „*nedobré*“ víry z veřejnoprávního hlediska stěžovatelem a jeho předsedou se tedy městský soud v napadeném rozsudku vůbec nevyjádřil, přestože žalobce v žalobě napadal rozhodnutí v rozsahu obou výroků.

[26] Z napadeného rozsudku dále není zřejmý vztah mezi obsahem správního spisu, provedenými důkazy a skutkovými závěry městského soudu. V nálezu ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. III. ÚS 1836/13, N 24/72 SbNU 275, Ústavní soud konstatoval, že taková vada způsobuje nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí, neboť „*z odůvodnění rozhodnutí obecného soudu musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, jinak odůvodnění nejenže nevyhovuje zákonným hlediskům, ale současně představuje porušení zákazu libovůle v soudním rozhodování, a v konečném důsledku takové rozhodnutí způsobuje porušení základního práva účastníků řízení na spravedlivý proces*“.

[27] Ačkoliv městský soud v rekapitulační části rozsudku uvedl, z jakých podkladů předseda stěžovatele vycházel a které podklady byly ve správním řízení nabídnuty Ministerstvem vnitra a žalobcem, městský soud obsah správního spisu v odůvodnění napadeného rozsudku nijak po skutkové stránce sám konkrétně nezhodnotil. Závěr městského soudu, že skutkové závěry stěžovatele a jeho předsedy nemají oporu v podkladech založených ve správním spise, je v napadeném rozsudku formulován zcela obecně a není blíže odůvodněn. Z napadeného rozsudku nevyplývá, jakým způsobem městský soud hodnotil konkrétní podklady, jež jsou obsahem správního spisu, ani jaké souvislosti a podstatné okolnosti z nich pro posouzení věci dovodil. Přitom je z právních závěrů městského soudu zjevné, že jím „zjištěný“ skutkový stav hodnotil odlišně než stěžovatel a jeho předseda. Městský soud tedy v odůvodnění napadeného rozsudku opomněl dostatečným způsobem zdůvodnit své posouzení zjištěného skutkového stavu.

[28] Dále je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že žalobce v žalobě uplatnil námitky, kterými se městský soud vůbec nezabýval, ačkoli byly pro rozhodnutí ve věci podstatné. Judikatura přitom shledává nepřezkoumatelným rovněž rozhodnutí, ve kterém se správní soud opomene vypořádat s některou ze žalobních námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[29] Konkrétně žalobce v žalobě vytkl, že stěžovatel neprovedl k důkazu dokument nazvaný Informace z konference ISSS konané ve dnech 7. až 8. 4. 2008 v Hradci Králové, dále žalobce za nedostatečné a nesprávné považoval vypořádání důkazů týkajících se doménových jmen a výtisků internetových stránek (czechpoint.cz, czechpoint101.com) ze strany předsedy stěžovatele, a zpochybňoval také správnost postupu předsedy stěžovatele ohledně důkazu notářským zápisem o založení obchodní společnosti žalobce. Městský soud rovněž v napadeném rozsudku opomenul argumenty žalobce týkající se relevance časového okamžiku, resp. odstupu, se kterým žalobce uplatnil vůči Ministerstvu vnitra svá práva plynoucí z příslušné slovní ochranné známky. Blíže neodůvodněné konstatování městského soudu, že závěry stěžovatele (resp. jeho předsedy) jsou spekulativní, nelze bez dalšího považovat za dostatečné. Stejně tak se městský soud nijak nezabýval tvrzeními

žalobce o tom, že předmětné označení, které bylo chráněno jeho slovní ochrannou známkou, historicky užíval, což také ve správním řízení žalobce dokládal. Dále žalobce namítal, že stěžovatel prohlásil jeho slovní ochrannou známku za neplatnou *ex tunc* pro všechny služby a třídy, pro které je podle Niceské dohody zapsána, aniž by tento závěr jakkoliv zdůvodnil. Také tuto námitku, jež může být v posouzení daného případu podstatná, městský soud zcela opomněl.

[30] V této souvislosti je také třeba zdůraznit, že městský soud se nijak nevypořádal ani se svědeckými výpověďmi (resp. se s nimi „vypořádal" pouze formálně), které do odůvodnění napadeného rozsudku v rozporu s § 157 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. pouze doslova opsal. S výjimkou zcela obecného konstatování, že z nich vyplynuly skutečnosti týkající se elektronizace veřejné správy v rozhodné době (tedy že byla připravována v době vlády ČSSD a CZECH POINTy byly toliko projektem konkurenční ODS), městský soud nijak nerozvedl, jaké konkrétní skutečnosti z těchto výpovědí ve vztahu k nyní projednávané věci vlastně zjistil, jak je hodnotil samostatně i v porovnání s ostatními provedenými důkazy a proč a jaké z nich vyvodil konkrétní závěry. Povinností městského soudu je přitom především reagovat na žalobní tvrzení, obsah správního spisu a výrok a odůvodnění napadených rozhodnutí.

[31] Na straně druhé v této souvislosti neshledává Nejvyšší správní soud důvodné kasační námitky týkající se provedení výslechů svědků Ing. J. P. a Mgr. D. K. a žalobcem vznesené námitky, že se v případě projektu eStat nejednalo o plánovaný a avizovaný projekt. Námitku týkající se veřejné známosti uvedeného projektu a jeho prezentaci vznesl žalobce již v žalobě (viz body III., IV., V. žaloby). Výslech jmenovaných svědků pak žalobce navrhl v podání doručeném městskému soudu dne 31. 1. 2014 (viz č. l. 123 spisu městského soudu), a to k prokázání okolností utváření celého sporného projektu a jeho vývoji a pojmenování na Ministerstvu informatiky v období let 2005 až 2007 (uvedené dále rozvedl u jednání městského soudu dne 23. 6. 2016). Žalobce tedy výslech uvedených svědků navrhl řádně a k prokázání konkrétních skutečností a městský soud se v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodl tomuto důkaznímu návrhu vyhovět. Ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89). Je sice zpravidla vhodné, aby účastníci řízení byli již před jednáním soudu seznámeni s vznesenými důkazními návrhy, ale nelze odhlédnout od skutečnosti, že důkazní návrhy mohou účastníci vznést také až při jednání, aniž by o tom soud či protistranu dopředu informovali. Z uvedeného důvodu tedy městskému soudu nic nebránilo provést výslech jmenovaných svědků. Výslech svědků pak byl proveden dne 23. 6. 2016 za přítomnosti účastníků a osoby na řízení zúčastněné (resp. jejich zástupců), jimž nic nebránilo v tom, aby se k výpovědím těchto svědků vyjádřili, popř. jim kladli otázky. Ke zkrácení práv stěžovatele či osoby na řízení zúčastněné tak nedošlo.

[32] Závěrem tedy Nejvyšší správní soud konstatuje, že úvaha městského soudu, že rozhodnutí předsedy stěžovatele je *„nepřezkoumatelné v podstatě pro nedostatek důvodů"*, neboť jeho skutkové a na ně navazující právní závěry neměly oporu v podkladech (důkazech), které jsou součástí správního spisu, a v tom, co v řízení vyšlo najevo, přičemž

stěžovatel a jeho předseda pochybili také při postupu, který se týkal dokazování, není přezkoumatelná. Dospěl-li městský soud k uvedeným závěrům, byl také povinen vyslovit jednoznačný názor, v čem konkrétně spatřuje nedostatky napadených rozhodnutí a postupu stěžovatele a jeho předsedy, z něhož by bylo zjevné, čím je správní orgán v dalším řízení vázán, jak má postupovat, a která všechna pochybení, ať již namítaná v žalobě či zjištěná městským soudem z úřední povinnosti, má odstranit. Městský soud tak ovšem neučinil a z jeho rozsudku není ani zřejmé, jak se vypořádal se všemi žalobními námitkami a argumentací žalobce a stěžovatele, ani to, jaké skutkové závěry jsou v dané věci relevantní a jakým právním názorem se má stěžovatel (resp. jeho předseda) v dalším řízení řídit.

[33] Pro úplnost Nejvyšší správní soud v této souvislosti rovněž poznamenává, že výklad pojmu dobrá víra, který je významný pro rozhodnutí v této věci, a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je v obecné rovině věcí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace. Pokud městský soud posoudí otázku existence dobré víry žalobce odlišně od stěžovatele a jeho předsedy, může je v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. zavázat právním názorem vystavěným na hodnocení skutkového stavu, které je odlišné od jimi provedeného hodnocení (opětovně srov. usnesení ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154).

[34] S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemohl věc meritorně přezkoumat, a tedy se ani zabývat kasační námitkou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť pokud by tak učinil, zasáhl by nepřípustně do rozhodovací činnosti městského soudu, který bude mít v dalším řízení prostor pro své vlastní úvahy a řádné posouzení věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[36] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci městský soud.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. prosince 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu